

ŽLEBIČEK

Bil je ropot, ko se je gospod Škufec prebudil. »Zdaj se ne moreš vstati,« reče nekdo in je tako, kakor da bi rekel skozi okno. »Hej, si rekla skozi okno?« vpraša gospod Škufec, prepričan, da je stati na žlebičku ob oknu, tako, da on ne more nič videti, težko. To zmore le gospa Škufec. Včasih pomiva okna, pa se ji zahote sprehoda prav takrat. Težko je oditi v spalnico, pa vzeti klobuk in plašč, veliko lažje je oditi po žlebičku na sprehod. Seveda bi gospod Škufec raje odšel v spalnico po klobuk in plašč in odšel po stopnicah ven, on se ni nikdar učil hoditi po žlebičku.

Gospa Škufec se je naučila hoje po žlebičku zelo hitro. Vedno je hodila pomivat šipe navsezgodaj, ni se še pretegnila in ni še telovadila, želela si je poštenega sprehoda. Zdaj hodi po žlebičku že tako dobro, da včasih celo poplesuje. Vrhunec je obrat, ki ga izvede, ko je že mimo okna gospoda Škufca. Če mora kaj sporočiti gospodu Škufcu, stori to navadno preden pride do njegovega okna, bolj poredko pa potem, ko je že mimo. Nikdar se pred njegovim oknom ne ustavi, kajti ve, da se gospod Škufec ne more in ne more privaditi temu, da nekdo stoji na njegovem oknu; še posebno sovraži prišleke poleti, ko je okno odprto.

Nekoč, ko se je gospa Škufec še učila hoditi po žlebičku, se je ustavila pred oknom in gospod Škufec je zahteval, da se pri priči odstrani ali pa, da bo spustil roletto. Gospa Škufec ni pokazala pripravljenosti, da se umakne z okna in gospod Škufec je moral oditi s hrbtom obrnjen proti oknu, otipal je napravo za spuščanje rolete in potegnil. Roleta je bila spuščena in bil je v velikih dvornih, če se je oseba zdaj že umaknila. To je moral izvedeti, ni pa maral dvigati rolete; če bi oseba ostala na prejšnjem mestu, bi bil primoran znova spuščati roletto ali pa se pogovarjati z nekom, ki stoji na žlebičku in se prav nič ne drži. Gospa Škufec se, ko hodi po žlebičku, nikdar nič ne drži, razen takrat, ko dela obrat. Obrat naredi tako, kot včasih, ko je hodila v šolo in so imeli telovadbo in so hodili po gredi. Zalostno je, da si je gospa Škufec zapomnila samo obrat, čeprav se dobro spominja, da takrat niso le hodili po ozki deski, ampak so jim ukazali delati dolge kompozicije nekakšnih premikov, ki so si morali vedno slediti v vrstnem redu, ki je bil določen, če je ta red postal drug red, je nekdo zapiskal na piščalko ali nekaj takega in novi red se je moral umakniti določenemu. Gospo Škufec pa je najbolj žalostilo, da se ni več spominjala niti takrat določenega reda gibanja, niti ji ni uspelo zamisliti si novega. To jo je mučilo in včasih je kar obstala, če le ni bila pred oknom gospoda Škufca, in morala se je za hip ustaviti. Prav v tem trenutku pa bi gospod Škufec lahko pogledal skozi okno in bilo bi mučno, ker bi moral spet hiteti spuščati roletto in to ni prijetno, kajti vstati moraš iz postelje, ker je priprava za spuščanje tik ob oknu. Zgodilo se je že, da je gospod Škufec hotel na kakšen način podaljšati pripravo do postelje, da bi lahko v nevarnosti nemudoma spustil roletto. Pa se je premislil, ker je upal, da bo gospa Škufec postala bolj previdna in ne bo več postajala pred oknom.

Nekaj korakov za oknom gospoda Škufca se mora gospa Škufec obrniti, ker se žlebiček tam konča. Prav tu izvede tisti krasen obrat, ki je edino, kar si je zapomnila od vaj na gredi. Ko pride do konca, ima levo nogo zadaj (premalo prostora je, da bi bili obe nogi druga ob drugi.) Zavrti se na prstih (v začetku, ko obrata še ni dobro obvladala, se je zavrtela na petah), da naredi polovico kroga in je obrnjena v smer, iz katere je prišla. Naučila se je že, da med obratom vrže desno nogo naprej in stoji ob koncu obrata spet v položaju, v katerem je bila pred obratom. Obrat je težak in včasih se ga še malo boji, strah pa je prijeten in sklenila je, da si bo kupila gimnastični priročnik in poiskala v njem vaje na gredi. Sama se ne more in ne more spomniti ničesar, kar bi ji naredilo hojo po žlebičku bolj zanimivo. V

gimnastičnem priročniku pa so gotovo zanimive vaje in najbrž vseh ne bo mogla narediti, ker so vaje na gredi lažje izvedljive kot na žlebičku; gred je prosta z vseh strani, kadar hodiš po žlebičku, je na eni strani vedno stena. Že vaje, pri kateri bi morala imeti eno nogo v zraku dvignjeno in malo skršeno in se v tem položaju obračati okrog in okrog, ne bi mogla izvesti. Dvignjena noga bi se zadela v steno. Pri tem morda izgubila ravnotežje in, če bi padla, bi morda celo zakričala. Slišal bi jo gospod Škufec, se sprva močno pretražil in moral bi predčasno vstati, se umiti in obleči kopalni plašč, da bi lahko prišel dol in zagledal bi gospo Škufec, ki bi ležala na tleh in premišljevala, kako je vendar mogla pozabiti na zid in tako zelo vznemiriti gospoda Škufca.

Gospod Škufec pa bi se brž obvladal, stekel navzgor po stopnicah, se obril in oblekel in nato (v omarici zelene barve, ki visi pri oknu, s katerega stopi gospa Škufec na žlebiček) poiskal gimnastični priročnik gope Škufec. Ne bi ga kar naravnost nesel v posodo s pokrovom, kjer so smeti, ampak bi ga najprej previdno odprl, ga nekoliko prelistal, ga položil na stol in šele potem odšel z njim v kuhinjo k smetnjaku. Ko bi priročnik padel v smetnjak, ne bi prav nič zaropotalo, ker bi padel na bananine olupke in na ostanke solate. Potem bi gospod Škufec zaprl smetnjak, popil zdravilo in nazadnje bi moral oditi še enkrat po stopnicah navzdol.

Gospa Škufec bi morda še vedno ležala na tleh in premišljevala o vaji, ki ji ni uspela. Telo bi bilo čisto malo skršeno, gledala bi peščeno pot, ki zavije malo na levo in trava bi bila že dovolj visoka, da poti za ovinkom ne bi mogla videti. Misli bi na gospoda Alberta, ki je prihajal ob četrtkih in je hotel tako, da mu pesek sploh ni škripal pod nogami. Mogoče so bili njegovi podplati taki ali pa je znal tako hoditi. Gospa Škufec je pomislila, da mogoče pesek na vrtu ob četrtkih manj škripa in, če imaš še take podplate, kot gospod Albert, sploh ne moreš slišati peska pod nogami.

V tistem času, ko je prihajal gospod Albert ob četrtkih po vrtu, so nosili plutovinaste podplate. Ko bo četrtek in bo obula čevlje s plutovinastimi podplati, bo poizkusila hoditi kot gospod Albert. Tudi gospod Škufec se še spominja, da je bil gospod Albert edini, ki je neslišno hodil po vrtu in, če ji bo uspelo priti neslišno do hišnih vrat in jih nato glasno odpreti, bo gospod Škufec vedel, da je nekdo prišel po vrtu in, ker ne bo slišal korakov, bo vedel, da je prišel gospod Albert. Vstal bo od mize, stopil proti oknu in rekel malo glasneje kot ponavadi, da bi ga gospod Albert pod oknom mogel slišati: »Vedno nas presenečate, gospod Albert!« Nato bo počakal nekaj minut, ker bi moral gospod Albert najprej pozdraviti gospo Škufec in nato bi potreboval še nekaj časa, da bi prišel po stopnicah. Ko bo gospod Škufec domneval, da je gospod Albert že skoraj pred njegovo sobo, bo stopil proti vratom in jih odprl. »Gospod Albert se je zamudil pri hoji po stopnicah,« bo pomislil in vrata spet zaprl. Čakal bo še nekaj časa, preden bo spet odprl knjigo in spomnil se bo, da je bil gospod Albert vedno pripravljen narediti majhno šalo.

Ko bi gospa Škufec padla z žlebička in ležala ob peščeni poti in bi prišel gospod Škufec na vrt, bi bila obrnjena v stran in, ker gospod Škufec ne zna hoditi kot gospod Albert, bi ga slišala takoj, ko bi prestopil prag in stopil na peščeno pot. Se vedno bi bila obrnjena v stran, ko bi se ji gospod Škufec približal in obstal nekaj korakov za njo.

Oprostila bi se gospodu Škufcu za vznemirjenje, ki ga je kriva le njena nepremišljenost in rekla bi, da gimnastični priročnik ni prav nič kriv, ker je dovolj, če priročnik vsebuje vaje na gredi, za vaje na žlebičku pa bi bil potreben poseben priročnik. Preden bi jo gospod Škufec zapustil, bi ji pritril, da so vaje za gred v resnici neprimerne za žlebiček.

Morda bi bil četrtak in prišel bi gospod Albert s plutovinastimi podplati.

protestiram
ker se žebliji prehitro zvijejo
protestiram
ker oblasti niso ukazale žabam naj imajo štiri krake
protestiram
ker imajo pomaranče predebele lupine
zahtevam
takojšnjo prekinitve oblačnosti
zahtevam
podaljšanje nosečnosti na dvanaest mesecev
zahtevam
da se ribe takoj razplodijo po ljubljani
prosim
ugasnite luč
pozivam h gladovni stavki
vse ki so proti poslabšanju vremena
pozivam h gladovni stavki
vse ki se jim psi gonijo
pozivam h gladovni stavki
vse ki jim veter mršavi lase
pozivam h gladovni stavki
vse ki hodijo po sivih ulicah
pozivam h gladovni stavki
vse ki jim trava prepočasno raste
pozivam h gladovni stavki
vse ki so jim marjetice premajhne
pozivam h gladovni stavki
vse ki hodijo scat pod tromostovje

Kovač Vojin Chubby

UVOD V NENAPISANO DRAMO

rad bi
poslal damo ki se vsako jutro peča s kanarčkom
rad bi
sosedu ukradel stol ker ne maram baroka
rad bi
da bi kamni metalni ljudi
rad bi
srečal steklega moža ki grize pse
rad bi
da bi konj galopiral na meni
rad bi
da bi mačke požrle vse odloke o deratizaciji
rad bi
vrnil venec ki sem ga ukradel prešernu
protestiram
ker se črnijo prehitro suši
protestiram
ker oblasti niso prepovedale lajati v centru mesta
protestiram
ker je v časniki premalo poročil o umorih
protestiram
ker prostitutke niso zaščitene

Marijan Štancar Monos

Martin Luther-King

Memphis — črna pika krvi, bela sraga polti —

King,
Luther King —
Martin Luther King...

Lazar — nekdo mi je iztaknil črno rožo iz srca!

Človekova kri je kakor strup vsega —
kdor nosi v sebi mit
posode dna,
se zrcali v imenu
raz dna razdna.

Vse obale so onemele v tvojem vzkriku,
zlata dežela se je kopala v nemem ognju,
otrpnila je pokrajina — osvabajajoča se,
pod senco vsebarvnih lestencev,
pred oltarjem duha...

Človekova volja izzveneva krč vsega,
ker je življenje igra —
črna kocka z belimi pikami,
bela kocka s črnimi pikami
in je visoka beseda kockanja!

Kazalci miru
so z zvonjenjem obstali v mrtvi točki —
črna žalost ruje bela srca; kri vodeni.
V drobovju večnosti je zrasla senca...

Človekova polt je izsredje duha —

višje od bosih nog in ožganega asfalta
pod ledenim soncem,
ker se nihče ne ozre v svoji misli,
zakaj trhel tram stoji tam;
ni vsak križ bandero svobode!

Tvoja poteza v beločrni mavrici spi,
King, Luther King — Martin Luther King,
vse do izspetja krvi...

Ti sam — brez mej!

Apostol svobode!
Pastor miru —
črni CLOVEK ljubezni;
to, samo to je pomembno,
danes, jutri — vselej...

Malcolm X te je zvilal za seboj,
postal si prvi poslednjim —
slednji;
kot Gandhi drugod,
Kakor Lincoln, kakor Kennedy...

O — ekstremisti na pohodu!

Washington in Chicago bobnita,
treseta se — drhtita;
črna reka belo poplavlja,
kri pa je rdeča
kakor je trava zelena.

Field te ne odkupi z milijon dolarji,
tvoji ideali so svetli — v rodno prst iztekli
Atlanta ti izpija moči;

emancipacija polti!

Bolno seme človeka —
Eric Starv Galt;
velika žetev je na obzorju,
mračni se —
v rumeno veter vleče. Zlati se!

Segregacija te je rodila v samoodboj,
pastorja, baptista Alabame —
kot požar visi nad črnimi geti.
Asfaltna džungla, kamniti bog;
gori, vse gori
vroče poletje...
S tvojo smrtjo se rojevajo črni heloti!

Človek, sedaj — POHOD REVNIH,

interpunkcija usode: — Ebenezer.
Le Blaiberg vé
kako bije srce črnega človeka,
Clive Haupt utripa zanj;
brezupno upanje med stisko in pritiskom —
LJUBEZEN biti.
Kar si govoril — je
in ni še vsemu kraj.

Bistvo pomena veže brvi,
ker so mostovi utonili v poplavo —
v sotók val z valom drvi v mavrico tragične izprepleta

in res gre povsod čas k svojemu koncu!!!